

Kis

LANT

IRODALMI FOLYÓIRAT

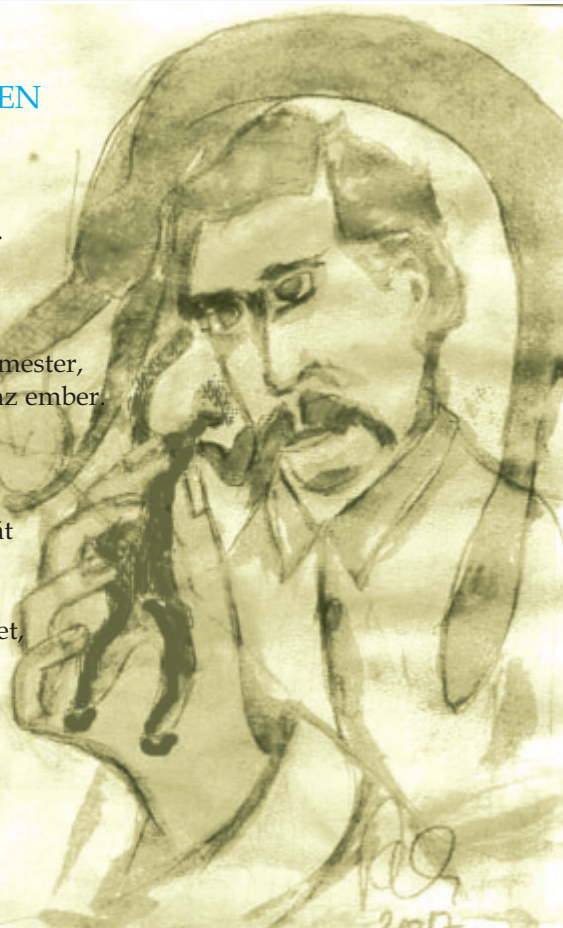

Németh Erzsébet

REMÉNY A REMÉNYBEN

In memoriam Arany János

A bizonyosnál most
nem bizonytalanabb semmi...
Meddig halál, meddig álom?
kopáruló valónkban
észre kell venni!
Nagy változás történt azóta, mester,
nőtt is, zsugorodott is sokat az ember.
Eszmék, rögeszmék felhői
viharzanak fölöttünk,
s kimondom – ha nem bánja:
nem nyugtatná meg fájdalmát
képzelete óceánja...
Ha őszvalónk, belső erőnk
nem tud meghatározni minket,
a külvilág karvalyai
elrabolják önbecsülésünket,
és jaj a nemzetnek,
ha temploma omlik,
ha elpárolog nyelve:
múltját, jövőjét is temeti
a lényegről leszakadó elme.

2017/5 123. szám

Kis LANT az INTERNETEN! www.kislant.hu

Radnai István

FÁK CSÚCSAIN ÉG

én tisztellem annyira a szerelmet
madárdal előtt nyitok ablakot
párom előtt is előbb nyitok lelket
vagy nem erőszak kényszer durva drog

én tisztellem annyira páromat
szóval kérlelem rakok puha fészket
fehér ágyon színes virágokat
tavasszal szíromba pattannak rügyek

nevén a szerelemet nevezem trillák
sóhajok illatok rebegik a titkát

szerelmemnek van karja a haján
bekövetkezik a reggel fény szalad
simogat és dal hagyja el ajkát
érzi súlyát ha ébrednek a szavak

HAJLATVÁLTOZÁSOK

tenyérszíni trópus a vállamon
és az élet súlya olvad
jégtől terhes fájdalmas semmiség

csak hordom a súlyokat és
kultúrszomjam a nyelvemre tapad

semmissé teszi a hiányt
ölébe von a sorsanya
akinek könnye gurult mint a fillér
sivatagga rökönyödik

göröngy a sivatag mielőtt a szél
és az éji fagy felaprózza
mint az ember ha aprópénzért lohol

s a célja buckáit reggelre elhordja
tenyérszíni trópus és esőerdő
párja megcsap beleszédülök

HIERARCHIA

az asszony-istenek lábukat helyezik
az elejtett áldozatra
az iszony-istenek tilalmi táblákra festve
a nevüket adják
az átoktáblák istennői az alvilágnak
némaságot fogadnak
az asszony-félelmek az origótól függnének
az asszonyok rombolva teremtenek
vér mocskából kel az élet

köldökszínór és méhlepény
van akinek selyemzsinór
vagy baleseti halottak fekete zsákja
van akinek infarktus-istenek gazsulálnak
csábítják hitegetik
s ha elengedik mögötte állnak
az árnyékból lesik

köhög-e még fulladozik-e s a bal karja
zsibbad-e még vagy elhalt
kékülő száján az obulussal
éleszthető-e még
az asszonyok átoktáblái összegyűrve
titokban helyezik az istenek kezébe
más hatalmasabb istenek kezébe
észrevétlenül az istenek
fejére nőnek

az asszonyok az origó istenei
és a szemfedő

Egry Artúr
versei

MI KÓSSZA LOBÓK

fiatal farkasok az erdőn mi kóssa Lobók testvért
keresni lendültünk át a határon szűk ez az ország
hajtott hajtott a vágy hol vagy drága Lengyelország
te testvér ahol Báthory Bethlen és Horthy is elfért

piros volt útlevelünk akár a bizalom a munkahelyen
de érdekelt is felcsomagoltunk a kölykök mi négyen
boldog vad jelenet és itt szorongott sápadtan a képen
éhes szemeinkben az étvágy alkalmas barna éjfeleken

habzsoltuk az ételt fiatal horda ha megült egy asztalt
tele vedeltük a sört szőke szakállam napszítta liget lett
a parton s vesénk akkortájt még mindent megtett
a tenger a nyár a harmónia még minket marasztalt

kilencvenhárom nyarán por és hamu lett László halott
arca csak képtelen testi félelmek nélkül él bennem
kétezer-négyben Mihály ágya kihúlt még temetetlen
a teste és ez az édes-keser emlék is magamra hagyott

de itt ülök mostan István betegágyán ahol keskeny a korlát
idefér teste ez öklömnyi ennyi maradt ott végig az ágyon
mit tehetünk mi mit mond el az orvos segíthet-e a rákon
a nagybeteg ember nem érzi múlik az élet fogynak az órák

mi ősz kivert farkasok az erdőn mi kóssa Lobók testvért
keresni vágyódtunk át a határon mert odalett ez az ország
hajtott valami valaki meghalt arcunkra lassan a por szállt
ahol egy testvér árva kereszten negyedik latornak megfér

Budapest, 2004

szabad vagyok

szabad vagyok ma
egy elkiáltott hang
a víz felett
ággal megtérő galamb
immár sokadszor
tűnődik a parton
kéken lobogva
bennem a nyár
fel a légbe
fölemel a hangom
szabadon szárnyal
hatalmas sirály

Boglár, 2004

Korhelyhétfő

(B. Hrabal ars poeticája)

mit csináltok
ebben a nagy hidegben
most amikor a politikában
ismét nagyüzem van?
egy méter sört Tonda!
a legújabb fényképek
a reggel hullott hóval

a kollázs a módszerem
Szent Adalbertet
darabonként rakták össze
az egyházfiak
asszamlázs
alkotó munka ez is

még egy méter sört Tonda!
az asztal végére is jusson!

kis hölgyem olyan szép
tehénszeme van szavamra
mint Homérosz istennőinek
higgye el nekem
az írás paraszti munka
megforgatni a földet
jó mélyen
végre korhelyhétfő van
vége a koldusoperának

még nem lefutott ügy de
köszönhetem azokat
akiket elfelejtettem
akiket már egészen
másképp látok
fiatal férfiakat és nőket akik
az AIDS-et a májzsugort
lábán hordták ki
szeretem őket a barátaim

imádkozzunk a másutt lévőkért
úgy mint én
mert nem lesz vége
a koldusoperának sohasem!

Budapest, 2011

*

Balaton László

A kalamáris

Nagy volt a zsúfoltság a padláson. Régóta nem járt ott senki. A mindent beborító ujjnyi vastag porban apró egérlábak hagytak csak nyomot. A tető résein beszűrődő napfényben parányi legyek kergetőztek. A vén gerenda más mozgást nem is látott már jó ideje. Gerincén még őrizte a száraz madárfészket, zajos és vidám ifjúságára emlékeztette. A csivitelő fiókák hangja hiányzott neki a legjobban, de mosolyogva gondolt vissza a sötétben bújócskázó gyerekekre is. Most mély csend honolt, az elmúlás dohos szaga töltött be mindent.

Szekrények, ládák, székek kapaszkodtak össze az ezernyi pókfonalon keresztül. A gondosan faragott bútorok valamikor a kis házikót tették otthonossá, de már nem volt szükség rájuk. Ahogy az egyik polc mélyén árválkodó tintatartóra sem.

Pedig micsoda élete volt! Mesterművek születésének lehetett tanúja. Hömpölygő versfolyamok, varázslatos mesék, vaskos, nehéz gondolatokkal átszőtt regények elevenedtek meg előtte. Mindet a sajátjaként szerette, büszke keresztapaként. A tollak elkoptak, a tinta kifogyott, de ő ott volt mindvégig. Kéken, széles derékkel, karcsú nyakkal, állandóan. Az íróasztal sarkában, mindig kéznél, hogy a képzelet szavakká formálva testesüljön meg a csontfehér papíron. Érezte, hogy nagy dolgok részese lett.

Gazdája, az ünnepelt író egy piacon bukkant rá a kissé már megcsorbult kalamárisra. Előző tulajdonosa, egy mogor-

va írnok, rosszul bánt vele. Nem tisztogatta, egyszer még földhöz is vágta. Folyton peres iratokat körmölt, és gyakran bele is hamuzott a törött sarkú tintatartóba. Mostoha, szomorú évek voltak ezek. A szemétben végezte a többi írószerrel együtt. Egy guberáló utcakölyök bukkant rá, és pár fillérért eladta az ócskásnak. Itt talált rá az új remény.

Kicsinosítva, tele kíváncsisággal foglalta el új otthonát. Lenyűgözte, amit látott. A barátságos dolgozószoza, amit valamiért ismerősnek talált, bájosan rendetlen volt. Mindenhol könyvek, kéziratok heverték. Az ablak előtt kényelmes hintaszék, egy nyitott verseskötet élvezte éppen kényelmét. A komódon kávéskanna gőzölgött, a kandallóban pattogott az álmosító meleget szétterítő tűz.

Mintegy szigetként különült el a patinás, széles íróasztal, amelyen katonás rend uralkodott. Mindennek megvolt rajta a pontos helye. A baloldalon fekete, bőrkötéses jegyzetfüzet, ezüstszerű monogrammal. Mellette díszes keretben egy miniatúra, az író gyönyörű, smaragd zöld szemű feleségét ábrázolta. Jobb oldalon különböző méretű libatollak. A lágy huzat finoman rezegtette pihéiket. Közvetlenül alattuk vigyázban állva sorakoztak az acélfejú arisztokraták. Ebbe az előkelő társaságba került a boldog tintatartó. Kopottságával elütött a többiektől, de hamar elfogadták. Szavak, jelzők, játékos metaforák, csilingelő rímek, oldalakat kitöltő körmondatok között éltek. El sem tudták képzelni, hogy valaha is véget érhet ez az idilli állapot.

Aztán az egyik nap nagy mozgolódás

támadt a házban, kisírt szemű, fekete ruhás emberek suttogása hallatszott mindenhonnan. A tárgyak nem értették, hogy mi történik. Csak valami mély fájdalmat éreztek. Tudták, hogy magukra maradtak.

Hetek múlva ismeretlen férfiak érkeztek. A könyveket ládába pakolták, a bútorokat kivitték az utcára, és a szekerekre rakták. A kis kalamáris nagyon félt. Egy érdes kéz ragadta meg. Szorosan behunyta szemeit.

Egy ideig számolta a nappalokat és éjszakákat, de aztán feladta. Már nem remélt. Lázálmok gyötörték. Tintakönnny folyt végig üvegtetén.

Teltek a hónapok, évszakok, aztán évek, évtizedek. A néma mozdulatlanság ült királyságot.

Egyszer csak nyikorogva kinyílt a tetőtér ajtaja, és erős fény tódult be. A magányos árva vaksin hunyorgott, és nagyot dobbant a szíve. Talán a gazda jött vissza érte?

Egy fiatal újságíró vette meg a rég elhagyott birtokot. Menedékhelynek szánta, ahol befejezhette első novelláskötetét. Ihletet remélt nagy elődje szellemétől. Az ódon falak szinte beszéltek hozzá. Gondosan átkutatott minden egyes zugot. Így bukkant rá az elhagyott tintatartóra. Forgatta kezében, megvizsgálta minden oldalról. Ahogy így figyelmesen nézte, egy történet született meg a fejében. Lesietett a földszintre, papírt és ceruzát keresett. Lelkesülten írni kezdett:

„Nagy volt a zsúfoltság a padláson...”

Szállaágy

Az öreg vízimalom erődként magasodott a mozdulatlan holtág partján. Hatvan év eltelt azóta, hogy nyugdíjazták. Jó barátját és munkatársát, a szorgalmas folyót, a gyakori árvizek miatt szabályozták. Kanyarulatait levágták, és új medrében csörgedezett tovább. Távoli, pajkos csobogását szívesen hallgatta az ódon épület. Haszontalannak, magányosnak érezte magát, és gyakran álmodozott. Felidézte a mozgalmas napokat, amikor szekérszám érkezett a gabona, és a molnárlegények széles vállukon hordták a nehéz zsákokat. A garat nagyokat nyelve fogadta be a búzazuhatagot. Minden élt, mindenki tette a dolgát, a hengerszékek ütemesen örölték a kenyérnekvalót.

Most nem mozdult semmi, kísérteties csend uralta a lakatlan helyiségeket. A kiszolgált malomkővet vastagon benőtte a méregzöld moha. A szekrénytermetű hasábszítákat szorgos pókok szőtték körbe hálólabyrinthussal. Ujjnyi vastag por borított be minden elfelejtett tárgyat. Mintha még érződött volna az évszázadok alatt lerakódott liszt finom illata. A masszív boronafalak erős vázat képeztek, de a fazsinde-lyes tető már kopaszodásnak indult, itt-ott kilátszódtak a combnyi vastag gerendák.

A szűk, sötét padláson gyöngybagolypár talált biztonságos otthont. Hang nélkül surrantak ki a törött ablakon éjszakai portyázásra. Szomszédjaikkal, a népes denevércsaláddal, békésen megfértek. Életritmusuk hasonló volt. Az alkonyat ébresztette őket, a hajnal vörös derengése hívta haza a sötétség vadászait.

A malom ékessége, a hatalmas vízi-kerék már rogyadozni kezdett. Lapátjait eső áztatta, a jég vasfoga ropogtatta, a nap tüze égette, szúhadsereg ült lakodalmat zsigereiben.

Mint apró drágakő, színpompás jégmadár üldögélt az egyik száraz-szálkás küllön, és éles tekintettel követte a halrajok mozgását. A megfelelő alkalomra várt türelmesen. Ragyogó kék palástja, rozsdavörös inge igazi előkelő külsőt kölcsönzött a kis halásznak. Méltán nyerte a jelmezversenyt a tollasbálban. Pedig komoly vetélytársai akadtak. A szemközti vérjuhar ágain szajkók kergetőztek rikácsolva. Rózsaszínbe tetsző világosbarna kabátjuk égszínkék ujjban végződött. A nagy vitában felborzolták fekete-fehér fejdíszüket. A holtág kis öblében fiúrecék udvaroltak ünneplőbe öltözve. Fémzöld cilindert, fehér nyakkendőt, mogyoróbar-na mellényt öltöttek a lánykéréshez.

A víz alatt is élénk társasági élet zajlott. A vörösszárnyúak a bodorkákkal közös bandába verődtek, és körbe-körbe úszkálva lesték a felszínre pottyánó rovarokat. A legügyesebb egy szempillantás alatt eltűnt a mélyben, szájában ebédjével. Mikor egy nagyobb sáska vagy szöcske került terítékre, többen fogták körül, és gyorsan szétmarcangolták. Hacsak a domolykó meg nem előzte a keszegnépet. Torpedóként bukkant elő, és egyben nyelte le az ízletes falatot. De őt is figyelték, ő is könnyen zsákmányként végezhetette. A békalencsék alatt természetes csuka tátotta nagyra krokodilpofáját. A hetykebajszú törpeharcsák csak ritkán hagyták el a meder alját. Az iszapban kutattak, de elrabolták az

ivadékot is. Ezernyi halgyerek pikkelye csillogott ezüstösen az opálzöld vízben.

Váratlanul ért véget a gondtalan idill. Hegyes szigonyként csapódott be közéjük a villámgyors jégmadár. Egy pillanat alatt ragadta el gyanútlan áldozatát.

Hullámgyűrűk indultak el a meredek part felé, egyre szélesebb sugárban, egyre lassulva, végül elsimulva. Mikor az utolsó fodrozódás is elhalt, a parányi küsz még csapott egyet a farkával, és elernyedtt gyilkosa csőrében.

Újra a csend vette át a hatalmat. A mátyásmadarak megtorpantak, csak fejüket forgatták kíváncsian. A vadkacsák abbahagyták násztáncukat, az elmúlás lehelete megállította őket. Gyászolt a vén malom is. Gyászolta a fiatal életet, gyászolta saját magát. Szomorúsága azonban hamar elszállt, mert mély bölcsességgel tudta, hogy nem volt értelmetlen a kis keszeg halála.

Éhes fiókák várták haza apjukat. Megtöltötték mindig követelőző gyomrukat, majd szorosan összebújva elaludtak hal-szálkából faragott meleg ágyukban. Álmukban egy kanyargó folyó felett repültek, melynek felduzzasztott vize frissen ácsolt malomkereket hajtott. A felújított épület ajtajában a büszke molnár állt karba tett kézzel. Mosolyogva nézte nyakig lisztes, kacagva szaladgáló unokáit.

*

Németh Erzsébet

Mikor-árnyalat

Ha én már emlékeidben múltidő
bozótba-tévedt alkonyat
szívét lehunyó álom
virradat-nélküli tagadás
homokba alvadt pillanat
nélkülem-nélküli önmagad
ragozhatatlan lehetőség
kézlegysítése véletleneknek
eltagadt-zokogás visszhangja
örök-ítéletek búgócsigája
ha...

Ama napon

Hiányjelek szorzatában,
bolygók közt
feszülő húrokon
micsoda zenével jön
a végtelenség,
s magányunk hogy zokog.

Hogy sír a szörnyű idegenség,
egymáshoz lapulnak
daliás bércek,
néma tücsök hegedűjén
játszani próbál
egy részeg...

S nem tudni hol vagyunk,
mihez képest van
pokol vagy menny közelebb,

honnan jövünk ily cikk-cakokban,
s hová jutunk?
Egyre megy!

Hiába tudunk mindent,
sejtés lesz egykor a tényből,
végzetünk nincs kiszámítva még.
És ki alázza meg magát
ama napon: ha
felszáll a föld, lehull az ég?

Templomban

Eljöttem házádba Uram,
hívott fáradt hangod,
a harang.

Jó, hogy megszólítottál,
mert nekem már elfogyott
szavam.

Csak testemben misézik még
próféta-szívem,
áldott-tétován –

Mintha mindeki elhagyott
volna – feloldozatlan –,
s te is csak mennél tovább.

*

Halász Imre

Szokatlan, fájdalmas ajánlás

Drága barátom, már több mint 46 éve kenyeres társam: ÁGOSTON LÁSZLÓ! Laci, Lacikám, nemcsak családnak okoztál fájdalmat váratlan eltűnéssel.

Most októberben lennél csak 74 éves. De ne hidd, hogy megszökhetsz előlem. Rosszul hallok, rosszul látok, már járni is nehezen tudok. Megyek utánad alig 80 évesen. Engem is idehoztak a szigethalmi Nagy Hulla előkészítőbe, vagy ahogy az épület homlokzatán olvasható: az Egyesített Népjóléti Intézménybe.

Emlékszel, 46 évvel ezelőtt a jó kezű, jó szellemű, a Genfi Szalon Ezüst serlegét éppen elnyerő mátyásföldi-székesfehérvári Ikarusz gyár hozott össze bennünket. A présüzem fölötti irodában írhattuk a gyár üzemi újságját. Aztán az élet együnket erre, másunkat arra sodort, de a barátság megmaradt. Nem mondtuk ki: örökre! Összejártunk, mint egy nagy család. Majd vénülve a levelek jöttek-mentek. Az egyik verseket vitt magával, a másik novellákat hozott. Szorgalmaddal, makacs kitartásoddal meg is előztél. Vagy tíz könyved jelent meg, felvett soraiba az Írószövetség. Sikereid voltak, amire én is büszke voltam.

Utolsó rendszeres találkozás: helyettük a segítőkész, bíráló légkörű Lant folyóirat oldalai voltak. Felnevelő műhelyünk lett. Amikor kéthavonta megérkezett, én a Te novelláiddal kezdtem itt, Szigetszentmiklóson, Te a verseimmel a Rákos mentén.

Figyeltünk egymásra, tanultunk egymástól.

Drága barátom, a 46 év további barátságra kötelez. Ha van túlvilág, majd folytatjuk Odaát.

*

Ha besüt a hold a Rákóczi úti intézmény ablakain

A szétlopkodott magyar ipar értékes részei itt hevernek berozsdásodva, párosával, horkolva, nyögve egymás mellett.

A nyugati új Nagy barát, kitől támogatást vártak, könnyű szívvel itt hagyta őket – s emlékek pár kiürült gyárat.

Közülük, kik ideszorultak, már besüppedtek az álmos fotelek mélyébe, míg kerítésen túl nyüzsög az eleven Város.

A Nap hozzájuk is besüt, de övék csak a folyosók mélye. Benne, mint az őszvégi legyek várnak. – Talán ők is a Télre.

Vagy mint kisasszony-napi fecskék, nem fognak délre repülni. Kérdőív előttük: „A temetést hol, milyen formában kéri?”

De éjjel, mikor a Hold ezüst, lelkükről lepattog a rozsdá,

beindulnak az elhagyott gépek
szépen, jól beolajozva.

A III-as kapun kigördülnek
új, járóképes buszalvázak,
s a volt Autógyár volt meósa
nézi, mint hagyják el a gyárat,

hogy mátyásföldi-lemezesek
ráhegesszék szép új ruháját
s a „Szárnyas emberek” újra
beszáguldják fél Európát.

Van, akinek már lába sincsen,
álmában fut az állomásra,
izgul: hová 20 éve letette,
ott van-e a bélyegzőkártya?

A csepeli Szerszámgépgyár is
visszkapja a régi nagy rangját –
lakatos a nem izzadt arcát
törli - újra a volt satupadját.

És megindul földszint s emelet,
csöveket hegeszt, krumplit kapál,
falakat rak, mar, mér, ruhát szab,
míg süt a Hold, s fölöttük áll.

S azután, hogy felkel a Nap,
újra csak a folyosók mélye.
Új célja lesz az életüknek:
„reggeli” s várnak az ebédre.

*(Szigethalom Egyesített Népjóléti
Intézmény, 2017. augusztus 2.)*

Szántó Ilona

ÉRINTÉS

Nem tudom, hogy tévedek?
Lehet, hogy csak képzelem,
de sokszor úgy érzem,
hideg karomnak ez volt
az utolsó forró érintése.
(2017. június)

MUNKA KÖZBEN

Egyszer, majd ha
viszi az ebédet,
eggyel kevesebbet.
Vajon így lesz
könnyebb Önnek?
Vagy így lesz nehezebb?
(2017 június)

CÍM NÉLKÜL

Ha elmegyek,
nem hagyok gyöngyöket.
Csak néhány porszemet,
mely szemedhez érve
kicsalja könnyedet.

VALLOMÁS

Úgy vártam rád,
hogy visszatérj!
Életem alkonyán
te légy a fény.
Válladra borulva
vallomást tegyek:
A legnagyobb szerelmem
Te voltál Nekem.
(2017)

Farkas András

FÉRFIKOROM LEGSZEBB SZERELME

(1991.06.30-tól 08.12.20-ig)

1991.06.30. hajnali 05.10.

HAJNALBAN HAZAFELÉ

Számban tövig elszívott cigaretta
sarkamban a hajnal kutyái
egy leélt élet
settenkednek régi veszélyek
s Te csak nevetsz, ha néha beszélek
szeretem el nem hangzó szavaid

Szeretem nyakad ívét
ajkodon az örök mosolyt
s mindent, mi Te vagy
mert nekem tárod fel tested titkait

Szememből könnyet dörzsölök
a felkelő nap fénye hasít
s bennem a kétség sötét vitorlás
mit ismeretlen szél messze taszít

Hagyj élni még kegyetlen elme
férfikoromnak legszebb szerelme
született s kíván beteljesedni

1991.07.02.03.30.

SZERELMES SZÉP SZAVAIMMAL

Szerelmes szép szavaimmal körülölelek
Leszek altatódalod, s Te leszel kisgyermek
Míg álmaid ködén, mint messzi fény derengek
Szerelmes szép szavaimmal körülölelek

Szerelmes szép szavaimmal körülölelek
Leszek az első imád, s Te leszel még gyermek

Míg háborgó lelkedben szép békét teremtek
Szerelmes szép szavaimmal körülölelek

Szerelmes szép szavaimmal körülölelek
Leszek az első érintés, s Te már nem gyermek
Míg a vágytól elvarázsolódnak a testek
Szerelmes szép szavaimmal körülölelek

1991.07.06.07.00.

MÚLTAMON MERENGVE

Voltam kaland, voltam csak lehetőség
Láncolt magához pusztán keserűség
És nem voltam szerelme senkinek

Öleltek forrón, öleltek hidegen
Maradtam mindenkinek csak idegen
És nem simogattak bársony kezek

Született harag, született felejtés
Hosszú éjszakán kísértett már egy sejtés
És nem hittem: még újjászületek

1991.07.07.18.30.

I. EPIGRAMMA

Egyek vagyunk együtt
Én egy, a másik egy Te
Különös matek
Ha kivonunk egyből egyet
Én semmi leszek

1991.07.07.18.30.

II. EPIGRAMMA

Annyi minden van, mit szeretnék megmutatni
Tudatom rétegeiben hosszan kutatni
Hogy megtaláljuk együtt mindazt, ami lényeg
És íme, legközelemben megtaláltunk Téged

1991.07.17.16.00.

TÜZESVÍZ

Mint tüzesvíz az indiánnak
 Az vagyok neked
 Mákony, furcsa varázslat
 Forró halál és jeges semmi
 Megrészegülten új testet nyerni
 Beléd hatolok
 Atomjaim a vér áramán
 Bejárják minden sejted
 Te még nem sejted
 Bennem egy óceán rejtőzködik
 Hullámaim felkorbácsolnak
 Ha akarom, épen nem marad csónak
 Csak ritkán borzol a szél
 De akkor is végtelen a mély
 Az életet adtam
 Az összejt bennem született
 Azóta már csak kövület
 De közben ember-istenné vált
 Prométheusszá, hogy lopjon tüzet
 S a tüzesvízben most mindez egyesült

1991.07.20.02.20.

VÁGYÓDVA VISZONZÁSSAL

Nagyon kellesz most
 Miért vagyok messze?
 Nagyon kellek most
 Mert messze vagyok

Nagyon messze vagy
 Miért most kellesz?
 Nagyon vagyok most
 Mert kellek messze

1991.07.26.02.20.

BEKÖSZÖNT BOLDOG BÖJT

Az élvezet ízeivel telítődve
 Teltek napjaim Teveled
 Történelmet írtak bennünk a percek
 Mézzel itatódott át a testünk
 Lelkünkben fogant örök harmónia

Ma véget ér a csendes orgiák hava
 És beköszönt boldog böjt

1991.07.26.02.30.

PÖTTYÖS

Ülök Nálad pöttyös konyhai széken
 Tálalod vacsorám. Te főzted, értertem
 Fenséges ízt érzek a számban

Ülök Nálad pöttyös konyhai széken
 Félszáraz pezsgőt iszunk. Ezt is megértem
 Fenséges ízt érzek a számban

Ülök Nálad pöttyös konyhai széken
 Ajkam ajkadon. Vénuszdombodhoz értem
 Fenséges ízt érzek a számban

Ülök Nálad pöttyös konyhai széken
 A képzelet szegény. Mi mindent elértem
 Fenséges ízt érzek a számban

Ülök Nálad pöttyös konyhai széken
 De ez csak álom már. Így hát nem is értem
 Még mindig fenséges ízt érzek a számban

1991.08.01.21.00.

MEMENTO MEMORY

*„Memento mori
emlékezz a halálra” (temetők kapuja)*

A neszek mindig meghalnak
Hajad illata a semmibe vész
Mint régi film képei
A tétova mozdulatok, az ölelés
Villózva peregnék
Marad utánuk a vaksötét

Párnádon kisimulnak a ráncok
Már nem őrzik arcom lenyomatát
Testemben kicserélődnek a sejtek
Felejtik bőröd bársonyát

Kérlek, ne hidd, hogy gyorsan felejték
A memóriámra mindig emlékezem
Memento Memory

1991.08.04.09.20.

ALABÁSTROM

Egy kis nyugalomra vágyom
Hogy gondolataim létráján
Leereszkedjem hozzád
Jákob felfelé ment
Hogy elérje Istent
Én lefelé
Örvénnyel falazott alagútba
Szikrázó zöldek
Medúza-szín lilák
Szemed smaragdja
Az önkívület fehér habja
Körmeid karéja
Sikoly

Borzongás

Béke

Bánat

Bölcső

Alabástrom

Egy kis nyugalomra vágyom

Zaklatott édes nyugalomra

Terád

1991.08.12.20.00.

SZONETT

Az útjaink kezeimen az erek
Elágaznak, egymást újra elérik
A külön ágat évtizedben mérik
Ne gondold e múltra, mikor ölellek

Az összes dimenziót, időt, teret
Feledd, mert testeink csak egymást kérik
Míg éden alma gyönyörünk beérik
Bejárom ajkad, kebled és öledet

Kérlek, ne csukd le két csillogó szemed
Tudom jól, a gyönyör nem baj, ha késik
Én így maradnék örökre Teveled

Szívdobbanásaink már egymást érik
Zihál tüdönk és egész testünk remeg
Most meghalunk a közös ébredésig

*

Dr. Radmila Markovic

Problémák a Csépe-napok megtartása körül

Kelta-ír köszöntőből részlet:

„Ami fontos, azt csöndesen ébren kell tartani magunkban napról napra; egy pillanatra sem szabad elengedni. Egy napon valóság lesz. Akik erősek, tudják, hogyan tartásák rendben az életüket.”

Minden két évben új elnököt választottak az Elnökség tagjai, aki fő szervező volt, igyekezett a Szervező Bizottsággal zökkenőmentessé tenni ezt az irodalmi megmozdulást Kishegyesen, amit Csépe Imre költő, író halála után alapítottak meg.

Mivel zavargós világ jött ránk a kilencvenes évek előtt is, nacionalista megmozdulásnak akarták kinyilvánítani azt az évente szeptemberben megtartott irodalmi és tudományos összefüvetelt, aminek a nacionalizmushoz semmi köze sem volt. Sajnos az Elnökségi tagok között is voltak néhányan, akik javasolták, ötévente tartunk Csépe-napokat.

Megfordult bennem a kis szék, és kissé erélyes hangon azt mondtam: „Amíg én vagyok az elnök, addig nem szűnik meg ez a vajdasági megmozdulás Bácska szívében, már azért sem, mert nevemből kifolyólag azután jönnének az igazságatlan vádaskodások.”

Következett a döntés, és végül is a többség mellém állt. Igen ám, de hogyan győzzük meg azokat, akik szeretnék megszüntetni koholmányok alapján ezt az értékes megmozdulást.

Ajánlatomra bevontuk most először a politikai vezetőséget, meghívtuk Szabadka, Újvidék szerb ajkú képviselőit, még Szávovity Margitot is.

Nagyban folytak az előkészületek, és bevallom, nem kis idegesség kerülgetett: sikerül-e elérni a fennmaradást, hiszen

„Lenni vagy nem lenni.” volt a tét.

Mivel úgy véltem, nem csak magyar ajkúak ülnek be a község tanácstermébe, ezért a sokévi fennállása alatt, én, mint az elnök először szerb nyelven is felolvastam az elnöki megnyitó beszédet. Másképp hogyan győzzem meg őket? Itt szó sincs nacionalizmusról!

A meghívottak mind megjelentek, a teremben még álltak is az emberek, nekem meg a gyomrom összeszorult, és megnyitottam a tudományos értekezést, mert ezeknek a napoknak ez a fénypontja.

Bemutatom, milyen szöveget olvastam fel:

Öszinte tisztelettel üdvözlök mindenkit, akik a mai napon körünkben megjelentek a 32. Csépe-napon.

Az előzetes szervezés közben szorongással gondoltunk arra, lesz-e közönsége a mai értekezésnek, és most örömmel állapíthatom meg, hogy szép számban összejöttek itt irodalomkedvelők, és megelégedettséggel mondhatom, olyanok is megtiszteltek bennünket jelenlétükkel, akiknek a magyar nyelv nem anyanyelvük, akiknek lehetséges, nem sok betekintésük van a vajdasági magyar irodalomba és kultúrájába, mégis itt vannak velünk. Kell-e ettől szebb példa a mi égtájunkra, hogyan kell élni és értékelni egymást, függetlenül attól, kinek mi az anyanyelve.

Két nappal ezelőtt lezajlott az Aranyeső című vetélkedő, amelyen részt vettek községünk általános iskoláinak magyar ajkú tanulói. Három csoportban folyt a vetélkedő, és a csoportgyőztesek fellépnek a mai értekezlet keretein belül.

Most pedig engedjék meg nekem, hogy pár szót szóljak Csépe Imréről, Szenteleky Kornélról és Brasnyó Istvánról.

Csépe Imre 1914-ben született szegény béres családban, Kishegyesen. Kora gyermekkorától kezdve nehéz fizikai munkát végzett. Volt: béres, napszámos és kubikos. Nehéz életkörülményei ellenére sem vált pesszimistává, az élet napos arculatát kereste. Verseket, elbeszéléseket és egy regényt írt.

Író, költő vált a falusi rögből kiemelkedett Csépéből. Az egyszerű emberek életét énekelte meg verseiben, festette meg prózájában ízes kishegyesi nyelvjárást is használva. Különösen kötődött a természethez, szinte szerelmese volt annak.

Halála után rögtön megalakult a Csépe Imre Emlékbizottság, és még az évben megtartottuk születésének évfordulóján az első Csépe-emléknapot. Azóta minden év szeptemberében tudományos értekezésekkel, esszéekkel gazdagítottuk a vajdasági magyar kultúrát.

E rendezvény igazolta önmagát azzal is, hogy nem csak a vajdasági magyar irodalmárokkal foglalkozott, hanem figyelmet szentelt Vuk Stefanovics Karadzic, Dositej Obradovics, Laza Kostic, Miroslav Antic (Olvasd: Vuk Sztefánovity Kárádzsity, Doszitéj Obrádovity, Lázá Kosztity, Miroszláv Ántity) munkásságának is.

Néhány szót szólnék Szenteleky Kor-

nélról. A két világháború között, a húszas években s a harmincas évek elején a vajdasági magyar irodalom vezető egyénisége. Azért képezi a mai tudományos értekezés központi témáját, mivel 1893-ban született, ugyanis, születésének századik évfordulója erre kötelez bennünket, irodalombarátokat. Regényeivel, novelláival, reflexióival, tárcáival gazdagította irodalmunkat, amelyeknek főszereplői főleg a kisvárosi polgári körből kikerült emberek.

Szenteleky Kornél és Debreceni József 1928-ban megjelentették a szerb nyelvű költői antológiát Bazsalikom címmel. Szenteleky szavait idézem a könyv előszavából: „Célunk és vágyunk: a magyar olvasóval megismertetni a legújabb szerb költészetet. Megismertetni azokat az érzéseket, álmokat, sóhajokat, gondolatokat, vágyakat és könnyeket, melyek szerb költők lelkében fakadtak, és a szerb nyelv bronzába szilárd alakot öntöttek. Hisszük, hogy közelebb hoztuk a magyar olvasó lelkéhez a szerb lelkek rezzenését, a testvéri vágyak röpülését, a bazsalikomos szerb mezők egyszerű báját és finom illatát.”

Az antológiában szerepeltek Ivo Andric, Miloš Crnjanski, Rade Drainac, Dušan Vasiljev

(olvasd: Ívo Ándrity, Milos Crnyánszki, Rádé Dráinac, Dusán Vásziljev).

Szentelekyról és munkásságáról Dr. Bori Imre, akadémikus tart előadást.

Brasnyó Istvánhoz fűződik a második előadás témája. Brasnyó István 1943-ban

született. A hatvanas évek végén és a hetvenes évek elején volt munkássága a legtermékenyebb. Prózaversei lírai érzékenységgel telítettek. Műveiben a végtelen síksággal körülvett bácskai tanyákat örökíti meg. Brasnyó Istvánról a gyermekirodalom szemszögéből tart értekezést Dr. Satai Pál.

A harmadik előadó Dr. Virág Gábor, aki az első kishegyesi könyvtárral ismertet bennünket.

Sajnos, a közelmúltban elhunyt Urbán János költőről, publicistáról, aki alapító tagja volt ezeknek a napoknak: Brindza Károly úr emlékezik meg.

Engedtessek meg nekem, hogy ez alkalommal köszönetet mondjak mindazoknak, akik segítségükkel hozzájárultak a kulturális megmozdulás megszervezéséhez, gondolok itt egyénekre és munkaszervezetekre, Önöknek viszont, akik megtiszteltek bennünket jelenlétükkel, kívánok kellemes órákat az itt tartózkodásuk ideje alatt, és szívből remélem, hogy a mai műsorból jut mindannyiunknak egy kis fénysugár, ami beragyogja lelkünket a szép szó erejével, vagy a festmény színeivel az értekezés utáni kiállításon.

Mielőtt átadtam volna a szót a már említett értekezőknek, ugyanezt a szöveget szerb nyelven is felolvastam.

Íródott a kilencvenes években.

A Csépe -napok ma is élnek.

*

Radmila Markovic

A túlsó part felé haladva

Könnyed léptekkel a túlsó partra indulni,
álmatlan álmokat örökre hátra hagyni,
két világ közötti öslétben megtanulni,
ismeretlenben hinni, és bátran haladni.

Vidám napfényben tükröző tiszta víz felett
kételyek között szállhat a lélek-képzlet,
szeretne negyedik csillag lenni az égen,
hol három ragyogott augusztusi éjben.

Nyaldosó átlátszó vizű hullám tégy csodát,
adj erőt elérni a folyó túlsó partját,
kavicsot rejtegető folyómeder szélét,
nyugalom ölelje a haladás szépségét.

Túlsó parton vár-e aki megfogja kezéd?
Megtanulsz-e járni-kelni biztos léptekkel?
Lesz-e belőled bizonytalan lélek-gyermek?
Hallgatod, ahogy szeretetről énekelnek,

csivitelnek madarak, víg dallal üdvözlőnek,
csillaghinta libben, repülhetsz a kék létben,
nincsen fehér, fekete sárga szín, az égben
együtt dúdolnak altatót álmos gyerekeknek.

*

Ötvös László

HAJDÚNÁNÁS ÉS EMLÉKEI

Madarász Gyula emlékére

Korán-kelő édesanya este kovászolt,
hajnalban dagasztott, a felkelő
nap sugarát, frissen sült
lángossal marasztott...

Közben észrevétlen gyorsasággal
a vászonfazekat tejecskével
varázsolta tele,
a vendégnek kétszer szűrte,
és a szilkét csordultig öntötte,
a jó szomszédnak,
a művésztanáréknak elkészítette,
hogy a leánykáknak legyen
a reggeli kávéhoz minden készen...

A régi barát, a tejtestvér
szívmeleg dedikációja
tollamat előcsalogatta,
a hit, remény, szeretet
himnuszát nánási
emlékként a szívembe írta...
A csodálatos találkozást,
az édesanya szíves munkáját
a négy Szelek szárnyaira
a hálás fia reá bízta...

FÖLDPADLÓS HÁZ TITKAI

Ady és barátai emlékére

Mikor ráhajlik az este
a földpadlós házikóra,
az asztalon lévő Biblia fordítása
mellett a meggyújtott lámpa

lopakodó fénye oszlatja
a sötétséget, sőt áthatja,
meg is változik a birodalma...
Mikor megérkezik a vetés,
az új életből kenyér
kerül a puritán asztalra,
és az életadó illat
a napfény segítségével
járkál házról-házra,
hogy nyugalmat terítsen
a házra és az egész tájházára...

Mikor megérik a szőlő,
és új bor kerül az asztalra,
hogy a földpadlós ház lakóit
ünnepeiken megvidámítsa,
a bút zsoldárral és dallal eloszlassa.

EURÓPA ÖREG BIBLIÁJA

Sugárzik az asztalon
egy régi Biblia,
öreg Európa
megerőtlenedett egyháza,
Isten eszköze, mostanra...
Így teljesedett be
az apostol szava,
eljutott a Szentírás
hódítva az öt világra...

*

Kun Tibor

A gondolat peremén

Micsoda gazdagság
Ha érzem, van
Előttem még elég
Idő, és polcomról
Elfogyhat az
Olvasatlan könyv

Ha szárnyat
Növeszthetek a
Szakadék legmélyén
Hogy én lehessek
A gondolat legfelső
Peremén

Hogy kihúzzam az
Ég végtelen
Szövetét, hogy
Tükröképem azt
Felelje, még nem
Jöhet el a vég

Mert túlélni
Jöttem
A semmi közepét
Itt állok most
Mindennek
Kezdetén

Akkor is élek

Az óra üvege
Kettéreped, és
Szétgurulnak belőle
Az értékes
Másodpercek

Én kifelé rohanok
Magamból, hogy
Éljek, mert az hiszem
Futhatok még versenyt
Az idővel

Számolom magamban
Az elmúlt éveket, és a
Tükrőtől kérdelem, miért
Rajzoltak rám már
Ennyi ráncot a vénnek

Befelé fordulok, és
Végre megértem, ha
Többé nem írhatok
Én még akkor is
Élek

Egyenes repülés

És léteznek csodák
Mert létezik
Egyenes repülés
És én leszek
Majd a világ
Tetején

Mert hiába húznak
Vissza törött
Gondolatok
És vagyok
Rabja versem
Labirintusának

Én repülök mégis
Repülök, a világnak
Tetejére

Papp Ákos

Köszönet az utolsó bezárt ajtónak

Köszönöm az utolsó bezárt ajtónak,
végső hurokszorításnak,
annak a kiszorult levegőnek,
eltépett kapcsolatnak, az úrbeejtőnek,
fröcsögő vérnek, végső dózisnak,
amikor ikertornyaim összeomlottak.
Hálás vagyok a nincs-re ébredésnek,
húsomba vágó gúzskötésnek,
kivégzőosztag előtti feladásnak:
az utolsó kábulatnak,
eszeveszett kortynak, anyagnak.
Emlékszem az áldott keresztre feszítésre,
engedelmes zuhanásra,
emlékszem arra a szent pillanatra,
mikor a tenger jött el értem,
hogy ölen hulljak darabokra,
nem emlékszem semmi másra,
csak elvegyültem a habokba'.

Varga Árpád

ARANY-APEVÁK

Év?
Napra
pontosan
hatvannégy volt,
aranymetzésben.

A
lantot
letésem.
Epilógus?
Nagyon fáj. Nem megy.

(Pápa, 2017 nyara)

Barcs János

Őszi búcsú

Hullik a levél,
őszül a táj,
kémények füstje
a földre száll.

Fecskék búcsúznak;
hűvös az ősz,
kertünk végében
hét nyúl időz.

Kócos a szérű;
sárga tök int,
jönnek majd fagyok,
s jönnek megint.

Kúpcserép alól
veréb leskel,
szürke varjúval
most felesel.

Tűzfalunk mögött
hars szél dalol,
rigó röppen föl
bokor alól.

Kutyánk is fázik,
vackába fut.
Eső szemerkél,
fénylik az út.

Tököl, 1998. október 29.

Lukács Mária

Léleköröm

Valami ölelésféle ez a nyár,
kis gombócokat gyúrnak a cseppek,
és lecsorognak talpamig az állról,
hogymint újra fellélegezzek.

Múlnak a viharok, szivárványhidak,
holdas éjszakára esnek az álmatlan
percek – csak fülnek fáj a csend,
a lélek örül, és mi eltűnődünk lassan

egymás szemében, a káprázat
letöröl mindent tiszta lappal,
hogymint örüljünk, mint egy kis csíra,
ki magot érlel – ü(zen)t a hajnal.

Monogramok

Csak úgy ketten
ülünk a fa alatt
jóízűn majszojzuk
a cseresznyét
ezt a kis piros
ropogós termést
a tavasz közelebb
hozza az ízvilágot
puha ágak hajolnak
galambok karolnak
fülemben csengnek szavak
nem lehetsz árva
hisz összefut még
szánkban az íz
pöcköljük magját
és nevetünk

a szénakazal menedék
keressük mit egymásnak
rendel az ég –
felhőszakadás után
útszélén csigaházak
sorban vigyázok rájuk
el ne tapossam
hisz felnőttem tőled
százszorszép képek
felettem cseresznyék
törzsén monogramok
a mezőn ballagó bárányok
ettől szépek a hétköznapiak

*

Ilies Renáta

Őszi

Az élet nem bír el engem,
Ha rákönyökölkölök.
Megrozsdásodott a szívem,
Bíborba öltözök,
Mert én is az ősszel együtt
Változtam avarrá.
Ezért most csak az szeressen,
Kinek oka van rá.

Lelkes Miklós

Kis utazás

Kis utazás, virághidak felett
darázkörök kékhez lendítenek
rezgő hártyák alól halk fénymesét,
s lég együtt sodor sárgát, feketét.

Kis utazások, vagytok, de mi maradt?
Csend szunyókál felhevült kő alatt.
Egy hangya. Kettő. Ösztön. Ott a kód
benne, mit rejtély: Anyag alkotott.

Ki sem téphetem: bennem is a kód,
mit az Anyag ördöggént alkotott, –
vagy istenként? Mindkettő egyre megy?
Kigúnyolnak véges Végtelenek..

Kis Utazás! Élet, ha megy a nap,
s rét, erdőszél felett bánatot ad
a felhő, s szív-kút mélyben volt-világ
el- és visszaforgatja önmagát?

Kis utazás, tört Szépség! Csak Neked
írnék ma, Veled bánat teljesebb.
A hangya fut. Beléje írt a kód.
Mily számsort zár be vágyódó valód?

Kis Utazás! Te élsz, s ha jön a nap,
s rét, erdőszél, felhő örömet ad,
s az árnyak felett égő szín-dalok,
s ha kérsz, te kapsz szárnyas pillanatot?

Kis Utazás! Estét nem ad nekem
hold-pont holtpont halvány fehére fenn,
s a csillagtenger remeg, elremeg,
s elveszi, viszi gyúlt könnycseppemet.

Végül nem tudom: mi is volt enyém?
Képzelt Csillag a Hűség peremén?
Varázslat vers, mely úgy jött: elhagyott?
Kihűlt kő alatt kiáltó halott?

Kis Utazás! Emelj magasba fel,
oda, ahol a Mélység énekel,
oda, ahol eltitkolt táj szabad
lelkében ott kinyíló pillanat,

oda, ahol mosolygó Végtelen
karjában ott van fényes, fénytelen,
s a fénytelen a Fény szemébe néz,
oda, hol együtt van Rész és Egész!
(2017)

Haldokló ország

A lázrózsáit rózsáknak ne nézzed!
Megtéveszt látszat, sok kifestett részlet?
Gondolkodj, értsd meg Európa sorsát,
s mit miért színlel beteg Magyarország!

Beteg? Haldoklik. Lassan gyermek sincsen.
S van-e magyar, ki becsületre intsen?
S a nép? Hát ez nép? Botránylovagoknak
elnézi azt is: szabadon rabolnak.

Fentről hazát hazudnak lenticnek,
s önző érdekek hová menetelnek?
(No, nem először, két háború láttat
rémvilágot! Ugye, Huszadik Század?)

Idő tűnődik sorson, messzeségen:
– Hol vagy, Csillag, milyen távoli égen?
Te nem kérdezed, nem is álmodsz róla,
beteg ország, haldokló Európa?!
(2016)

István Csaba

ÖNISMERETI ÁBRÁND

Készülök alámerülni, magamban...
Szembenézni a másik énemmel
(én még választhatok, hogy ki legyek)
a rémültség kerített hatalmába.
Éhgyomorral, de ajánlom neki, hogy előbb igyon rám egyet.
Készülök... hogy ki jön fel? Írások,
minden sarokban, és várják, hogy feljöjjenek.
tele velük a fiók, a szekrény, a zsebeim,
csak hogy az én mélységem legalább annyira sötét, mint a személyisége(i)m.
Készülök... alámerülni. Én már nem érzem jól magam a felszíneskedők között.

És már csak dalok maradnak, a forradalomról, amik a békét hirdetik.
Kinézek az ablakon, és egyértelmű, hogy beköszöntött az ősz.
Látni a felhők alakjaiból, a hulló falevelek távoli színeiből,
de túl kevés körülöttem a zuhanó, mind repülni vágya.
Ki legyek? Az elalvó gyertya fénye, vagy a fuvallat az ablak alatt?

NOÉ ÉS NEO HARCA

Ma még büszkén viselem a napsütés jeleit magamon,
pedig már beköszöntött az ősz a lelkembe,
mint szennyes özvén, egyre csak árad,
pedig nem történt gátszakadás sehol.
Tegnap még nyár volt a javából,
ma már jégvirágok nyomai tűnnek el az ablak túloldaláról.

AZONOSULÁSI MÁNIA

A tényeim nem azonosak, az elmondott események alapján.
Alapos bűnököt követtem el.
Cáfolhatatlanul behatoltak ismeretlen, tiltott zónákba.
Fektetve tálalom őket.
Bár legutóbb még ártatlanul találtam.
a fényeim nem
keresztezik egymást

Németh Erzsébet

MIELŐTT

Meg kell állnod egy pillanatra,
hogy arcom gyémánttükrébe nézz,
beleborzadni a végső ragyogásba:
mielőtt megvillan kezedben a kés.

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.

A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis LANT
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás
www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Vasi Ferenc Zoltán

SZABADSZÖVEG A VERSRŐL

Érted-e literátor
voltaképp mi a vers?
Én sem tehetek róla,
jelet karcol mellkasomra.

Jól tudom-e, milyen vagyok?

Se nem tárgy, se nem véső!
Nem súlyk, – szusszanat!
Nem pór, inkább vetés,
s nem csiga; – delejes tej
inkább ! – (lelkület kedvese,
örökből fakadt.)

Minden vers –
tetterős,
s így a távol is közelebb!

Történjen hát:
alácsurgó zápor
plakátéjjelén
az egész-ség
homloktere

Jövendő mélység!
Jövendő magasság!
(Mutatom): s a vers azonmód
odakap: egy arasz!

*

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.